O retrato T3

Por amaina-la conciencia guindei co meu título de medico no fondo dunha gabeta , e busquei outra maneira de me valer. As xentes xa non sabía que eu era dono de tan tremendalicencia oficial ; mais unha noite foron requiridos os meus servizos.

Era domingo. Melchor, o taberneiro, agardaba por min ó pé da porta.

Deume as <<boas noites>> e rompeu a chorar , e por entre os saloucos saíanlle as verbas tan estruchadas que soamente logrou dicirme que tiña un fillo a morrer.

O pobre pai turraba por min , e eu deixábame levar , enfeitizado pola súa dor .¡Despois de todo eu era médico titulado e non podía negarme! E tiven tan fortes anceios de compracelo que sentín xurdir nos meus adentros unha grande ciencia ...

Cando chegamos a casa de Melchor logrei arriarme das súas mans , e con finxido acoitamento confeseille que sabía pouco da carreira ..

- Repara que hai moitos anos que non visito enfermos.

E entón Melchor , facendo un esforzo díxome quedamente:

- O meu fillo xa non precisa de médicos.Eu xa sei que o coitado non pasa da noite.E váiseme, señor; ¡ Vaíseme e non teño ningun retrato seu!

Ai, eu non fora chamado como médico ; eu fora chamado como retratista, e no intre sentín fanas acerdas de botarme a rir.

E por verme ceibe de xeira tan macabra dúxenlle que unha fotografía era mellor ca un deseño, asegureille que de noite poden facerse fotografías, e botando man de moitos razoamentos logrei que Melchor largase de min á cata dun fotógrafo.

A cousa quedaba arrombada , e funme durmir , con mil ideas ensarilladas na chola.

Cando estaba pretendendo no sono petaron na miña porta. Era Melchor.

- ¡ Os fotógrafos din que non teñen magnesio!

E díxomo tremendo de anguria. A face albeira , e os ollos coma dous retos de carne vermella de tanto chorar.

Endexamais fitei a un home tan desfeito polo dor.

Pregaba , pregaba , e collíame as mans , e turraba por min , e o malpocado dicía cousas que me rachaban as entrañas:

- Considérese , señor. Dous riscos de vostede nun papel e xa poderei ollar sempre a cariña do meu neno. ¡Non me deixe na escuridade , señor!

¡ Quen tería corazón para negarse! Collín papel e lapis , e alá me fun con Melchor , disposto a facer un retrato do rapaz moribundo.

Todo estaba quedo e todo estaba calado. Unha luz cansa alumeaba , en amarelo , dúas facianas arrepiantes que ventaban a morte. O neno era o centro daquela pobreza da materia.

Sen dicir nada senteime a debuxa-lo que ollaban os meus ollos de terra , e soamente ó cabo dalgún tempo conseguían afacerme ó drama que fitaba e aínda esquecelo un pouco , para poder traballar afervoado , coma un artista.

E cando o deseño estaba xa no seu punto de voz de Melchor , agrandada por tanto silencio , feriume con estas verbas:

- Pola alma dos seus defuntos , non mo retrate así . ¡ Non lle poña esa cara envocaveira e tan triste!

Confeso que ó volver á realidade non souben que facer , e púxeme a repasa-las

- Vostede liñas xa feitas do retrato . O silencio foi esgazado novamente por Melchor.ben sabe como era o meu rapaciño . Faga memoria , señor , e debúxemo rindo.

De súpeto naceume unha grande idea. Rachei o traballo , ensumín o meu ollar nun novo papel branco e debuxei un neno imaxinario. Inventei un neno moi bonito , moi bonito: un anxo de retábulo barroco , a sorrir.

Entreguei o debuxo e saín fuxindo , e no intre de poñer-lo pé na rúa sentín que choraba dentro da casa. A morte viñera

Agora Melchor consólase ollando a miña obra , que está pendurada enriba da cómoda , e sempre di coa mellor fe do mundo:

- Tiven moitos fillos , pero o máis bonito de todos foi o que morreu. Velaí está o retrato que non minte.